

[Justitsministeren]

stærkt. Der er også grund til at sige i forbindelse med politiudvidelsen, at vi vel netop ved udbygningen af tanken om nærpolitiet er kommet til noget af det allermest væsentlige for at forhindre nogle, måske navnlig unge og de kategorier, som hr. Bernhard Baunsgaard talte om, i at blive inddraget i kriminalitet.

Der har været en mangel her i samfundet, fordi der var en for stor afstand imellem politiet og den befolkning, som politiet skulle have tilknytning til. Her er der sket noget meget vigtigt, og jeg er da taknemmelig for de bevillinger, der er kommet igennem, og som netop skulle til med henblik på, at vi skulle have mere nærpolti her i landet.

Spørgsmålet om, hvorvidt vi skulle have straffe på nye områder her i landet, er også blevet rejst. Hr. Ole Espersen interesserer sig for arbejdsskader og viste derfor en interesse for, at man skulle have særlige straffelovsbestemmelser for arbejdsmiljøovertrædelser. Jeg kan henvise til det svar, jeg har sendt til retsudvalget den 3. marts, og skal ikke gå nærmere ind på det, men det vil da være helt forkert, hvis man fik den opfattelse, at vi ikke vil interessere os for det. Jeg henviser i svaret til, at vi allerede har straffebestemmelser i dag, der kan anvendes i den forbindelse. Der er også angivet en formulering af et forslag, man kunne stille, men der nævnes nogle juridiske synspunkter om forsætsbegrebet og om sammenstødet med hensyn til de bestemmelser, jeg har nævnt, som man er nødsaget til at have klarlagt.

Hr. Ole Espersen interesserer sig også for bestemmelsen i straffelovens § 49, stk. 2, om, at kriminelle – og det er jo typisk stofmisbrugere – kan overføres til særlige institutioner. Det lød, som om hr. Ole Espersen mente, at vi her forsømte noget. Det forstår jeg ikke rigtig. Jeg synes, hr. Ole Espersen skulle glæde sig over den udvikling, der er sket her.

Hvis vi tager tallet her fra 1980'erne, så var vi i 1981 nede på kun 4, der skulle overføres og kunne overføres og blev overført efter denne bestemmelse. I 1982: 15, i 1983: 14 og i 1984: 20. I 1985 er vi kommet op på 60, og i 1986 er vi kommet op på 80, altså en stigning fra de 4 i 1981 til 80 i 1986. Når det er tilfældet, så forstår jeg ærlig talt ikke, hvorfor det skal anføres på den måde, at det er noget, vi ikke interesserer os tilstrækkeligt for.

Så skal jeg bare til sidst sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at hr. Bernhard Baunsgaard jo har den særlige evne, at han med en henkastet bemærkning kan fremkomme med de groveste personlige angreb. Det, det gik ud på i dag, var, at jeg nedbrød retsfølelsen her i landet ved på et område, der vedrører vagtfolkernes knipler, at gå imod og bryde lovgivningen. Så dum er jeg nu heller ikke, hr. Bernhard Baunsgaard, at man kan regne med noget sådant, og noget sådant har jeg ikke på noget tidspunkt sagt.

Jeg forstår, at vi skal have et samråd om det i retsudvalget – det skulle være begyndt for 7 minutter siden – og dér skal hr. Bernhard Baunsgaard få svar på tiltale, men hr. Bernhard Baunsgaard, der bruger sin ytringsfrihed så stærkt, at han undertiden misbruger den, må jo også vide, at vi andre også har en ytringsfrihed og har lov til at sige vores mening om en sag.

Statsministeren (Poul Schlüter):

I tilknytning til justitsministerens betragtninger har jeg kun nogle ganske få bemærkninger at gøre.

Debatten i dag har jo karakter af redegørelsesdebat; det er ikke så ofte, vi har det, men man kan måske nok sige, at formen egentlig er ganske positiv, fordi den frister til en høj grad af saglighed, og det hænger måske sammen med, at Folketinget er fritaget for det åg, som ofte pålægges Folketinget, når alle har en bevidsthed om, at vi nødvendigvis skal slutte med en eller flere dagsordener.

Jeg synes, det er en positiv debat, som er blevet ført i dag, og jeg mener, vi kan fastslå, at der er en betydelig grad af enighed. Ikke på alle områder, det kriminologiske syn varierer fra ordfører til ordfører.

Vi ved alle, at vi har foran os som en kendsgerning en meget betragtelig stigning i kriminaliteten igennem de senere år. Jeg tror, vi regner med, at kriminaliteten er tredoblet igennem de sidste 20 år, og det er naturligvis et dybt alvorligt samfundsproblem. Et lille lyspunkt kan man til gengæld finde i, at børnekriminaliteten har været faldende. Jeg tror, de sidste tal, vi har, er perioden 1980–1984; her er et klart fald, og det peger på, at den forebyggende indsats kan nå væsentlige resultater.